

AUTOKLISTA Ottomanský Rostislav 3.G

Velkoměsto auta ničí
Jako klubko hadů syčí
Vyjdeš ven a je to hned
Vstříknou do tebe svůj jed

Prcháš před nimi do lesa
V tichu lesa srdce plesá
Nejprostší života chleba
Ptactva zpěv tě ukolébá

Utíkáš do lesa hloubi
Slyšíš dál, jak auta troubí
Jejich silné motory
řvou přírodě navzdory.

Znáš křišťálovou studánku,
kde nejhlubší les,
tam nejsou slyšet zvuky aut,
tam nejímá tě děs.

Však od dob slavné pandemie
i les, i hory svírá zmije.
Kam motoristé nemohou,
tam s bicyklem si pomohou.

Zaparkují u lesa plotu
a převléknou se do trikotu.
Nasadí přilbu šerednou
na kola hbitě nasednou.

A už se valí po pěšině,
elektromotor vrčí líně,
dynamo svítí, zvonek drnčí,
prchají ptáci i zvěř srnčí.

„Cyklista“ v barevném svém dresu,
ten potrpí si na noblesu,
jak páv v zeleni vyjímá se,
zděšeně kvičí divé prase.

On nejede, on jako dravci
přes skály, řeky, přes močály
letí a všechno živé mučí,
a bory šumí, voda hučí.

Když kráčíš lesem v zamyšlení,
on přejede tě v okamžení.
Jsi nucen uskakovat stále,
zvláště jsi-li na strmé skále.

Šel městský chodec otráven domů,
s rozbitou lebkou do příkopy pad.